Demokrasi aldatmacasına ve faşist diktatörlüğün has partilerine HAYIR!

Karkerên Hemû Welatan Yekbin!

PÊŞENG

BO ŞOREŞ

13 MART 1984

SAYI : 16

ORGANA KOMİTA MERKEZİ YA PARTİYA PÊŞENG A KARKERİ KURDISTAN

Aldatmacaya HAYIR!

25 Mart'ta "yerel seçimler" yapılıyor. Ne yaşanan koşulları ne sistemi ne de yaratacağı kurumlar bakımından demokratiklikle hiç bir ilişkisi olmayan bu olayı, faşist diktatörlük, sağlıklı demokratikleşme sürecinin köşe taşlarından biri gibi sunmaya çalışıyor. Bu arada bazı illerde sıkıyönetimin kaldırılarak yerine ilan edilen olağanüstü hal de sivilleşme yolunda ileri bir adım gibi yutturulmaya çalışılıyor. göstermelik ve ne zaman çıkacağı belli olmasa da bir "af yasa tasarısı", "Parlamento"ya verildi. Bu nedenle de "eh, artık demokrasiye, demokratik hak ve özgürlükler nizamına geçtik, geçeceğiz" diye iç ve dış kamuoyunda destek yaratılma çabaları yoğunlaşıyor.

Faşist diktatörlük bununla, içerde halkı belli bir süre daha oyalamak, devrimci-demokratik ve anti-faşist güçlerin, diktatörlüğe karşı mücadelelerini etkisizleştirmek, dışarda da Avrupa kamuoyunun tepkisini yatıştırarak varolan yalıtlanmışlıktan kurtulmak istiyor. Biliniyor ki, Avrupa kamuoyunun tepkisi yüzünden kimi ülke hükümetleri ve muhafazakarlara dek burjuva çevreleri Cunta'ya ve geçen seçimlere tavır almışlardı. Şimdi diktatörlük bu kesimleri kendi yanına çekme ve Kürdistan ile Türkiye anti-faşist güçlerini, onların mücadelelerini yalıtlama peşinde.

Hem içerde hem dışarda, somut görev, diktatörlüğün atılan bir takım göstermelik adımlarla, ülkede yaşanan gerçek acı durumu, ağır baskı sömürü ve terörü gizleme, bunların üzerinde temellenen faşist rejimini demokrasi diye sunma çabalarını boşa çıkarmaktır. Bu çabanın boşa çıkarılması, faşizmi alaşağı etme mücadelesinde önemli bir kazanım olur.

Yerel Seçimlerde Demokrasi Aldatmacasına ve Faşist Diktatörlüğün Has Partilerine HAYIR !

PPKK MK Politik Büro Bildirisi

Faşist diktatörlük, 25 Mart'ta "yerel seçimler"e gidiyor. "Yerel seçimler"e, geçen "Parlamento seçimleri"ne katılan faşist diktatörlük yanlısı partilerin yanı sıra SODEP, DYP ve Refah Partisi gibi burjuva partilerinin de katılmasıyla, hem seçimlerin tam demokratik olacağını, hem de Türkiye'de sağlıklı bir demokratikleşme sürecine geçileceğini iç ve dış gerici güçler yaymaya çalışıyorlar.

Partimiz böylesi bir aldanmaya karşı iç ve dış kamuoyunu uyarmayı tarihsel görev sayıyor. Seçimler olayına hangi

Devamı sayfa 2'de

«ANAVATAN» SATILIYOR

Turgut Özal Hükümeti, kukla Parlamento aracılığıyla son olarak bir yasa çıkardı. "Bazı tesisleri vatandaş ortaklığına açmak" adına çıkarılan "Kamu Yatırımlarının Hızlandırılması ve Tasarrufların Teşviki hakkında kanun" hemen hemen herşeyi satışa çıkarmayı öngörüyor. Bu satışlar, yerli holdinglere olduğu gibi emperyalist tekellere de açıktır.Diğer "müşteriler" emperyalist ve yerli tekelci sermayeyi güçlendirmekten başka bir role sahip olmayacaklar.

Yeni yasaya göre, köprü, barajlar, enerji santralleri, karayolları, deniz yolları, demiryolları, limanlar ve benzeri alt yapı tesisleri "gelir ortaklığı senetleri" yoluyla; kamu kurum ve kuruluşlarına ait tesisler, yani istenirse hastahaneler, okullar, müzeler, üniversiteler, TPAO, THY, PTT, emlak kredi bankası, sümerbank, etibank ve daha akla gelebilecek bir sürü devlet yatırımı "hisse senetleri" yoluyla "Türk vatandaşlarına ve yabancılara" açılıyor. Ayrıca, alt yapı tesislerinin, kamu kurum ve teşebbüslerinin işletme hakkı da devredilebilecek. İşin önemli tarafı, bu tesislerin özellikle emperyalist sermayeye satılmasının amaçlanmasıdır. Satışlar "iyi" giderse emperyalist tekeller günlük yaşamın bir parçası haline geleceklerdir.

Türkiye'yi 25 milyar dolarlık borç altına sokan sömürgeci tekelci burjuvazi, faşist Cunta aracılığıyla 1982 ortalarında borç karşılığı TC mülkiyetindeki tüm "taşınabilir ve taşınamaz" malları Dünya Bankası'na ipotek ettirdi. Şimdi de kukla Parlamento ve ANAP iktidarı aracılığıyla tüm alt yapı kamu kurum ve teşebbüslerine ait tesisleri satışa çıkarıyor.

"Vatan elden gidiyor" diye anti-komünizm ve anti-Sovyetizmi körükleyenler, "bölücülük" yaygarası koparanlar Türkiye ve Kürdistanlı Komünistleri, devrimci-demokratik güçleri sokak ortalarında, dağ başlarında, işkencede katledenler, halklarımızın yiğit evlatlarını "vatan haini" olarak değerlendirenler bu yasa ile gerçek yüzlerini birkez daha açık seçik gösterdiler.

Evet, bu son örnek bir kez daha gösterdi ki gerçek vatan hainleri, Türkiye ve Kürdistan topraklarını Dünya Bankası'na ipotek edenler, alt yapı tesislerini, kamu kurum ve teşebbüslerine ait tesisleri emperyalizme satanlardır.

●

PPKK MK Politik Büro Bildirisi

Baştarafı sayfa 1'de

yönden bakarsak bakalım ne demokratik bir seçim olabileceğini ne de yaratacağı sonuçlarla demokratikleşme sürecinin önünü açabileceğini söylemek mümkün değil.

Herşeyden önce yerel seçimler, 6 Kasım döneminden nitel hiçbir farkı olmayan bir ortamda yapılıyor. Faşist diktatörlüğün her türlü demokratik hak ve özgürlükten yoksun ağır sömürü, baskı ve terör koşulları sürüyor. 6 Kasım seçimlerinden sonra -yaygınlaştırılmak istenen yalan ve demagojilerin aksine- değil demokrasiye, gözle görülebilir bir sivilleşme sürecine bile geçilemedi. Bir avuç generalden oluşan ordu üst yönetiminin iktidara tünemesi, sıkıyönetim askeri kovuşturma ve yargı aracılığıyla ordu, doğrudan doğruya baskı ve terör estirmeye devam ediyor. Seçime katılacak tüm partiler ya faşizmin eliyle kurdurulan göstermelik kukla partiler ya da faşizmin her türlü anti-demokratik zorba dayatmalarına boyun eğen, her zaman onunla uzlaşmaya, onu meşru bir iktidar saymaya hazır partilerdir. İşçi sınıfının, yoksul köylülerin çalışan diğer toplum kesimlerinin gerçek çıkarlarını kararlıca savunan partiler hem yasal olarak kurulma hem de seçimlere katılabilme haklarından yoksundurlar. Kürdistan halkının ulusal demokratik hakları uğruna mücadele eden sosyalist, ilerici ve yurtsever tüm parti ve örgütler ağır yasak, kovuşturma ve imha koşulları altında yaşıyorlar.

Öte yandan "parlamento seçimleri"nde olduğu gibi hem yerel yönetim organlarının seçimine ilişkin getirilen yasa anti-demokratik bir niteliğe sahiptir, hem de seçimlerden sonra oluşacak yerel yönetim organlarının demokratik içeriği tamamıyla boşaltılmış ve faşist devlet mekanizmasına bağımlı hale getirilmişlerdir. Yerel yönetim organlarının her türlü demokratik karar mekanizması, iktidardan ve merkezi otoriteden göreceli de olsa varolan bağımsız konumu ve yaptırım güçleri ortadan kaldırılmıştır. Seçimle oluşan belediye başkanlıkları valiliklere bağlı devlet daireleri haline getirilmiş, böylece yerel düzeyde ve burjuva demokratik anlamda bile olsa yerel yönetimlerin seçmenlerinin iradelerini yansıtma koşulları ortadan kaldırılmış, bu organlar merkezi otoriteye bağımlı göstermelik kukla organlar haline getirilmişlerdir.

PPKK, önümüzdeki yerel seçimlerde tüm devrimci-demokrat ve anti-faşist güçlerin önündeki asıl görevin seçimlerin ve oluşacak yerel yönetim organlarının anti-demokratik, göstermelik kukla yapılarını ortaya çıkarmak olduğuna inanıyor. Seçimlerde en aktif tutumu alarak propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızın merkezine bunu oturtmalıyız. Yerel seçimlerin Cunta tarafından başlattığı iddia edilen demokrasiye geçiş sürecinin bir aşaması olduğu demagojisine karşın onun faşist devlet mekanizması çerçevesinde hangi halk düşmanı amaca hizmet edeceğini göstermeliyiz.

Bununla beraber, PPKK, şu gerçeğin altını çizmeyi de zorunlu görüyor. Yerel seçimlerde kullanacağımız oylar, ne bizi demokratik yerel organlara ne de demokratikleşme ortamına kavuşturacaktır. Bu anlamıyla seçimlerden ciddi bir şey beklemek safdillikten öte bir anlam taşımaz.

Ama yerel seçimlerde, bütün anti-demokratik baskıcı koşullarına rağmen oylarımızla bir kez daha faşist diktatörlüğü, onun izlediği halk düşmanı, insanlık düşmanı iç ve dış politikasını istemediğimizi gösterebiliriz. Seçimlerde böylesi bir sonucu ortaya çıkarmakla, hem faşizmin iç ve dış kamuoyunda prestij ve desteğini önemli ölçüde düşürür, hem de günümüze kadar pervasızca izlediği aşırı sömürü, baskı ve terör politikasını ciddi açmazlarla karşı karşıya getirir ve onu önemli ölçüde zayıflatmış oluruz. Yerel seçimlerin muhtemel sonuçlarıyla faşizm yeni erken bir genel seçime gitme zorunda bırakılabilir. Bu da ister istemez faşizmin iç çelişkilerini derinleştirecek, karşısındaki muhalefeti boyutlandıracaktır.

Bu çerçevede PPKK, Türkiye ve Kürdistanlı bütün seçmenlere şu çağrıyı yapıyor :

Faşizmin ister askeri isterse de göstermelik kukla parlamentolu sivil yönetim biçimine olsun; hangi kılıf altında olursa olsun süren halk düşmanı diktatörlüğüne bir kez daha hayır demek için sandık başlarına gidin; ama faşist Cunta'nın onayı ya da destek ve yönergeleriyle kurulan diktatörlük yanlısı ANAP, MDP ve HP'ye oy vermeyin.

Bugüne kadar diktatörlüğün açık desteğini alamamasına ve kimi zaman Cunta ile anlaşmazlık durumuna düşmesine rağmen gerçekte büyük tekelci burjuvazinin bir kesiminin çıkarlarını savunan, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılmasına karşı bir konumda olan DYP'ye de oy vermeyin.

Yerel özellikleri ve adayları da gözönünde bulundurarak varsa, bugüne kadar Cunta ile uzlaşmamış, halk düşmanı demokrasi düşmanı bir konum almamış bağımsız adaylara, böylesi adaylar yoksa SODEP'e oy verin.

YEREL SEÇİMLER FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ YIKMA YOLUNDA BİR ADIM OLMALIDIR !

1 Mart 1984
PPKK
Kürdistan Öncü İşçi Partisi
Politik Bürosu

● ● ●

Pêşeng : Sayfa 2

NEWROZ ZULME KARŞI MÜCADELE GÜNÜDÜR

Mart ayının 20 ve 21. günlerini birbirine bağlayan gece Kürdistan dağlarında, tepelerinde ve ovalarında, özgürlük ve bağımsızlığa olan özlemi sembolize eden ateşler yakılacak. Kürt halkı Kürdistan'ın dört parçasında ve Kürt halk topluluklarının bulunduğu tüm ülkelerde Newroz'u coşkuyla kutlayacaktır.

Newroz'u zorlu bir dönemde kutlayacağız.

Türkiye'de faşist diktatörlük var. Faşizm Türkiye ve Kürdistan halkına yönelik baskı ve terörünü sürdürüyor. Sömürü ve yaşam çekilmez bir hale gelmiş. Onbinlerce tutuklu zindanlarda, işkence altında. Tutuklu anti-faşist ve devrimci demokrat kadrolar cezaevlerinde bir bir yokediliyor. Kitle muhalefeti yeterli örgütlenmeden yoksun, sol güçler dağınık.

Faşizm, başta ABD tekelleri olmak üzere uluslararası emperyalist kuruluşlar ve en gerici, en saldırgan, en şöven bir avuç yerli tekel yararına politika gödüyor. . Ülkenin ekonomik kaynakları emperyalist sermayenin tamamen denetimine bırakılmış. ABD ve NATO'ya yeni üs olanakları tanınmış. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı toprakları ABD'nin nükleer orta menzilli füzeleri, kimyasal silahlar ve "Çevik Kuvvetler"i için bir depo haline getirilmek isteniyor. Türkiye, emperyalist saldırganlar için bir "sıçrama tahtası" haline getirilmiş. Bölgede gerginliği arttırıcı bir rol üstlenmiştir. ABD'nin Orta-Doğu jandarması konumunda ve militarist, hegemonyacı planlar uğruna aktif rol üstlenen faşizm, Kürt halkı üzerindeki baskı ve terörünü daha yüksek bir aşamaya vardırmıştır.

Türkiye Kürdistanı halkı önümüzdeki Newroz bayramını bu zor koşullar altında kutlayacaktır. Sömürgeci güçlerin asker, polis ve istihbarat güçleri Newroz arifesinde "alarm"da olacaklar. Newroz gecesinde tetikte olacaklar. Dağlara, tepelere, sokaklara askerler yığılacak. Newroz dolayısıyla yine çok sayıda yurttaşımız yakalanacak, işkence edilecek. Belki de Newroz onların katliamları için bir "gerekçe" olacak. Sömürgeci tekelci burjuvazi, Newroz haftasında sokakta ateş yakmaya, halay çekmeye, grup halinde eğlenmeye tahammül etmeyecek. Kuduracak, daha çok saldıracak. Sıkıyönetimin faşist komutanları üst üste talimatlar yollayacak gerekli mercilere. Kısacası yoğun bir baskı ve terör kampanyası sürdürülecek. Çoğu insan o hafta sokağa çıkmaktan bile çekinecek.

Ama Newroz'un kutlanması engellenebilecek mi? Bu sorunun cevabını tarih çoktan vermiştir. Kürt halkı ve Orta-Doğu'nun diğer bazı halkları varoldukça Newroz da varolacak ve kutlanacaktır. Engeller tanınmayacak. Halklararası kardeşlik, zulme karşı direniş ve bağımsız demokratik Kürdistan özlemi dile getirilecektir.

İran Kürdistanı'nda, Kürdistan halkı diğer İran'lı halklarla kutlayacak Newroz'u. Fars ve ezilen Kürt, Belüci, Azeri vb. gibi halklara musallat olan "yeni Dehhak" Humeyni'nin Kürdistan'a karşı sürdürdüğü barbar saldırı ve katliamlarına rağmen, İran Kürdistanı halkı bugünü, zulme karşı savaşım günü olarak kutlacaktır.

Irak Baas diktatörlüğü Kürt halkı üzerindeki baskılarını sürdürüyor. Piyasaya yeni oyunlarla çıkarak Kürt ulusal güçlerini bölmeye, birbirine düşürmeye, Irak ve Irak Kürdistanı'ndaki demokrasi güçlerini imha etmeye çalışıyor.

İran ve Irak savaşını sürdüren her iki ülkenin gerici iktidarları, Kürt ulusal örgütlerini birbirine kırdırmaya yönelik çaba ve planlarını daha da yoğunlaştırdılar. Ayrıca öyle görünüyor ki bu iktidarların egemenliği altındaki halklar, önümüzdeki Newroz'da da kendilerine hiç bir yarar getirmeyen bu savaşta birbirlerini yoketmeye devam edecekler. Böylece savaşlı dördüncü Newroz'a girilecektir.

Suriye Kürdistanı'nda onbinlerce kişi bir araya gelerek Newroz'u yığınsal olarak kutlayacak. Ulusal-demokratik hakları için mücadelenin yükseltilmesi gereğine inanan Kürt halkı, öte yandan siyonizme ve emperyalist saldırganlığa karşı, Arap halkı ile dayanışmasını dile getirecektir.

21 Mart'ı anlamlı kılan sadece Newroz değil. Aynı gün dünya halkları tarafından "ırkçılıkla mücadele günü" olarak da anılacak. Emperyalist-siyonist saldırganlık ve işgale karşı Filistin halkı 21 Mart'ı "Kerami günü" olarak da anacak. O gün dünya halkları zulme, teröre, talana karşı barış, dostluk, dayanışma ve yeni bir dünya yaratma yolunda savaşım bayrağını daha da yükseğe kaldıracaklar.

Newroz zafer tutkusudur, özgürlük özlemidir, direniş günüdür.

Newroz ateşleri sadece Kürdistan dağlarını aydınlatmakla kalmaz; Kürdistan emekçilerini kurtuluşun yolunu aydınlatmada da önemli bir rol üstlenir.

Newroz önceleri bir avuç insanın örgütlenmesiyle başlayan, yiğitçe, bilinçlice çalışmalar sonucunda tüm emekçi halkın öncülüğünü yapabilecek düzeyde örgütlenen örgütün zaferinin kaçınılmazlığını ortaya koyuyor. Newroz, iyi örgütlenen, kenetlenen emekçi yığın seli önünde hiçbir engelin dayanamayacağını, halkın desteğini alamamış bir örgütün devrimi yapamayacağını, birleşen halk yığınlarının en gaddar, en baskıcı yönetimleri alaşağı edebileceğini simgeleyen bir gündür. Newroz, yığın gücüne inançtır.

Newroz dağınıklığa, inançsızlığa karşı toparlanma, çelikleşme ve atılım günüdür.

Devamı sayfa 15'te

YEREL YÖNETİM SİSTEMİ VE SEÇİMLER ÜZERİNE

"BU KOŞULLARDA YAPILAN YEREL SEÇİMLER HİÇBİR ZAMAN DEMOKRATİK OLAMAZ. TÜRKİYE VE KÜRDİSTANLI KOMÜNİSTLER, DEVRİMCİ-DEMOKRATİK VE ANTİ-FAŞİST GÜÇLER AÇISINDAN GÖSTERMELİK OLMAKTAN ÖTE BİR ANLAM TAŞIMAZ. BU KAREKTER, YEREL SEÇİMLERE KATILIMDAN ÖTE, YEREL SEÇİM SİSTEMİ, SEÇİLECEK YERİN VE YAŞANILAN KOŞULLARIN NİTELİĞİNDEN KAYNAKLANIYOR."

Faşist diktatörlük, 6 Kasım sahte seçimlerinde, içten ve dıştan gelen tepkilerden olacak ki yerel seçimlere üç kukla parti dışında SODEP, DYP ve Refah Partisi'nin de katılmasına izin verdi. Bununla sözümona rejimin "sivil"leştiği ve yerel seçim sisteminin demokratik olduğu gösterilecek. Sanki 6 Kasım seçimleri, SODEP, DYP ve Refah Partisi'nin katılamaması nedeniyle anti-demokratik ve göstermelikti de şimdi bu üç partinin de seçimlere girmesiyle seçim sistemi demokratikleşti.

Halbuki 6 Kasım seçimlerine SODEP, DYP ve Refah Partisi katılsaydılar bile, bu, seçimin niteliğini değiştirmeyecekti. Çünkü herşeyden önce seçim sistemi ve seçimlerin yapıldığı koşullar anti-demokraatikti.

Denilebilir ki yerel seçimlerde veto yok, isteyen aday olabiliyor, seçimlere katılabiliyor. O zaman kısmi de olsa bir demokratikleşme sözkonusu. Bu işin göstermelik tarafı ve faşist diktatörlüğün de oluşturmaya çalıştığı yanılsama. Özellikle Avrupalı kimi burjuva çevrelerde önemli bir yumuşamaya yol açtı. Gerçekten de 6 Kasım seçimleri, bazı burjuva demokratları ve Avrupalı muhafazakar ve liberaller açısından SODEP ve DYP seçimlere katılmadığı için anti-demokratik ve göstermelik olarak değerlendirildi. Bu partiler de yerel seçimlere katıldıklarına göre, onlar için sorun edecek pek fazla birşey kalmayacağa benziyor.

Fakat Türkiye ve Kürdistanlı komünistler, devrimci demokratik ve anti-faşist güçler açısından sorun, hiç de böyle değil. İşin gerçek tarafı, yerel seçimlerin hem halk güçleri hem de bazı burjuva kesimleri açısından anti-demokratik ve göstermelik olduğudur.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı partileri, devrimci-demokratik parti ve örgütler yerel seçimlere katılamıyorlar. Bu nitelik, tüm TC tarihinde şu veya bu ölçüde korunmakla birlikte, 12 Eylül öncesinde bazı boşluklar vardı. Faşist diktatörlüğün, seçim sistemini, seçilecek yerlerin niteliğini ve seçimlerin yapıldığı zemini köklü değişikliğe uğratması, varolan boşlukları kapatmakla kalmamış, bazı burjuva demokrat çevreleri bile seçim dışı bırakmıştır. Komünistler ve devrimci demokratik güçlerin bırakalım seçime katılmaları, böyle bir iddia ile ortaya çıkmaları bile diktatörlüğün "hışmı"na uğramaya yetiyor. Barış Derneği yöneticilerinin bile ağır cezalara çarptırıldıkları koşullar hiçbir zaman demokratik platformlara zemin olamaz.

Öte yandan kukla partiler dışında üç burjuva partisi daha seçimlere girmesine rağmen, tüm burjuva güçler açısından bir temsil sözkonusu değildir. Seçimlere katılan partiler bile, eşit koşullar ve olanaklar çerçevesinde girmiyorlar. Yerel seçimlerdeki "onda birlik baraj uygulamalı nisbi temsil sistemi" büyük partiler lehinedir ve küçükleri silip süpürüyor. Seçim çalışmalarında iktidar partisi devletin tüm olanaklarını kullanırken, diğerleri bu olanaktan "mahrum"durlar.

Yerel seçimlerin anti-demokratik ve göstermelik niteliği genel olarak üç nedenden kaynaklanıyor :

SEÇİM SİSTEMİ ANTİ-DEMOKRATİKTİR

18.1.1984 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 2972 sayılı "Mahalli İdareler ile Mahalle Muhtarlıkları ve İhtiyar Heyetleri Seçimi Hakkında Kanun" dikkatli incelendiğinde, yerel seçimlerin içerik olarak 6 Kasım seçim sisteminden bile daha anti-demokratik olduğu görülür. Özellikle "onda birlik baraj uygulamalı nisbi temsil sistemi" ve büyük şehirlerin hukuki statüsünü kararnamelere bağlayan geçici 5.madde, yerel seçim sisteminin ne denli anti-demokratik olduğunu en bariz bir şekilde ortaya koyuyor.

İl genel meclisi ve belediye meclisi üyeliklerinin seçimine uygulanacak olan sözkonusu "baraj" sistemi özellikle 23. maddede ayrıntılı açıklanıyor. Bunu bir örnekle açıklayalım : Örneğin 1.800 bin nüfuslu bir seçim bölgesinde 700 bin oyun kullanıldığını, bu oyların yüzde 35,71'ini A partisinin, yüzde 21,42'sini B partisinin aldığını, geri kalan oyların da diğer dört partice bölüşüldüğünü düşünelim. Yasaya göre 18 il genel meclisi üyesinin seçileceği bu bölgenin oy dağılımı, 6 Kasım seçimlerindeki "onda birlik" baraj sistemi ile değerlendirilirse A partisi 7, B partisi 4, geri kalan dört parti de 7 üyelik kazanır. Fakat yerel seçimlerde uygulanacak "onda birlik baraj uygulamalı nisbi temsil sistemi"ne göre, bu oyların dağılımı değerlendirilirse A partisi 13, B partisi 5 üyelik kazanır. Geri kalan 4 parti ise, oyların yüzde 42,84'ünü toplamış olmalarına karşın il genel meclisinde temsil edilmezler. Görüldüğü gibi bir parti oyların yüzde 35,71'ini almasına karşın üyeliklerin yüzde 72,22'sini kazanırken, oyların yüzde 42,84'ünü alan dört parti hiçbir üyeliği kazanamıyor. İşte anti-demokratikliğin ve gayri meşruluğun somut bir örneği.

Diğer yandan sözkonusu yasanın geçici 5. maddesi büyük şehir belediyelerinin hukuki statüsünü hükümetin çıkaracağı kararnamelere bağlıyor. Hükümet,

Pêşeng : Sayfa 4

böylesi bir kararnameyi isterse 24 Mart 1984 akşamına kadar, yani oy verme gününden bir önceki güne kadar çıkarmayabiliyor. Yerel seçim çalışmaları sürüyor, adaylar belli oldu. Ancak büyük şehir belediye başkan adayları ne türden bir hukuki statüye talip olduklarını, ilçe belediye başkanlıkları ile büyük şehir belediye başkanının karşılıklı ilişkilerini, görevlerini ve belediye meclislerinin hangi aşamada neler yapabileceklerini bilmeden "ne çıkarsa bahtına" misali seçim çalışmalarını sürdürüyorlar. Belki böylesi bir uygulama, hem de "demokratik seçimler" adına dünyada ilk defa Türkiye'de görülüyor.

YEREL YÖNETİMLER ÖZERK DEĞİLDİR

Bilindiği gibi daha önceleri belli bir özerkliğe sahip olan yerel yönetimler, faşizmin kurumlaşma politikasının bir parçası olarak çeşitli "yasal" önlemlerle faşist diktatörlüğe mali ve idari yönden tam bağımlı bir duruma getirildi. Yani yerel yönetimler, birer devlet dairesi haline dönüştürülmüştür.

Yerel yönetim organlarının özerkliğinin ortadan kaldırılması 12 Eylül darbesiyle birlikte başladı. Cunta başa gelir gelmez tüm belediye başkanlarını görevden alarak yerlerine "güvenilir" emekli subay ve bürokratlardan atama yaptı. Özerkliği yokeden anlayış faşist Anayasa'da da yer aldı. Anayasa, yerel yönetim organlarının benimsenmeyen yöneticilerinin görevden alınması olanağını süreklileştiriyor. Anayasa'ya göre; "görevleri ile ilgili bir suç sebebi ile hakkında soruşturma veya kovuşturma açılan mahhalî idare organları veya bu organların üyelerini, İçişleri Bakanı, geçici bir tedbir olarak, kesin hükme kadar uzaklaştırabilir." (Madde. 127) Bu demektir ki, diktatörlüğün her dediğini yapmayan, faşizmle uzlaşmayan yerel yönetimler, keyfi gerekçelerle her an görevden alınabilecek, yerlerine atama veya vekalet edilebilecektir.

Bu, yerel yönetim organları seçimle oluşturulsa bile bunun formalite olmaktan öteye geçmeyeceğini gösteriyor. Çünkü her an görevden alınma tehlikesiyle karşı karşıyadırlar.

Yerel yönetim organlarının görev alanları ve kapsamını da içeren bir yasanın 1982 ortalarında çıkarılması, özerkliği tamamen yoketti. Yani 12 Eylül sonrası işleyişi yasallaştırdı. Sözkonusu yasada, belediye gelirleri ve cezalarının belirlenmesi; belediyelerin bunlarda azaltmaya veya çoğaltmaya gidememesi; belediye meclislerince hazırlanan bütçeleri, ancak ilgili valilik tarafından onaylanırsa yürürlüğe girebilmesi; belediye başkan yardımcılarının, şube müdürlerinin tümünün, sekiz encümen müdürünün, imarda, planlamada görevli mimarların ve mühendislerin, tüm sağlık personelinin ilgili bakanlar tarafından belirlenmesi; belediye encümeninin ceza, arsa alım ve satımı, tarife kararlarının valiliğin onayına bağlanması; belediye meclislerince hazırlanan imar planlarının bakanlık onayından geçme zorunluluğu ve planın bakanlıkça değişikliğe uğratılarak onaylanabilmesi ve belediyenin onaylanan biçimiyle planı uygulama zorunluluğu hep anti-demokratikliğin göstergeleridir.

Öte yandan, kent içi trafik belediyelerden alındı. Belediyelerin ekmek fiatını saptama yetkisi bile ellerinden alınarak valilerin başkanlığını yaptığı il koordinasyon kurullarına verildi. Eğlence yerleri ve lokantalar üzerinde devlet denetimi artırıldı. Turistik eğlence yeri ve lokantaların denetimi tamamen belediyelerin görev ve yetki sınırının dışına çıkarıldı. Şehir içerisindeki fabrika, imalathane atöyle ve tamirhanelerin açılış ve kapanış saatlerinin tespiti ve denetleme yetkisi belediyelerin görev ve yetki sınırlarının dışına çıkarıldı. Elektrik ve suya bile el uzatılıyor. Belediyelerin müze ve hastahaneleri ellerinden alındı, tiyatro ve konservatuarlara da göz dikildi.

Tüm bunlar, yerel yönetimlerin özerkliğinin ortadan kaldırıldığı ve devlet dairelerinden pek farklarının kalmadığını göstiriyor. Bu nedenle de yerel yönetimler göstermelik seçimlerle oluşturulsa bile kitlelerin demokratik iradesini temsil edemeyecek ve faşist devlet aygıtının bir parçası olacaklardır.

VE KOŞULLAR ANTİ-DEMOKRATİKTİR

Yerel seçimlere anti-demokratik nitelik kazandıran bir neden de hiç kuşkusuz koşulların anti-demokratik ve baskıcı oluşudur. Çünkü seçim sisteminin ve seçilecek yerin niteliği kadar, seçimlerin yapıldığı koşullar ve demokratikliğin zemini de önemlidir.

Bu açıdan seçim olayına yaklaştığımızda , seçimlerin anti-demokratik ve ağır baskıcı koşullarda yapıldığı ve bu koşulların kitlelerin demokratik iradelerine ambargo koyduğu açık-seçik görülür.

Faşist diktatörlük şimdiye kadarki uygulamalarıyla demokrasinin kırıntısına bile tahammülü olmadığını göstermiştir. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerininin, seçimlerde demokratik iradelerini yansıtabileceği tüm yollar kapatılmış ve bu doğrultuda bir sürü "düzenleme' yapılmıştır. Sivilleşme ve demokratikleşme adına yeni manevralara baş vuran faşist diktatörlük, baskı ve terörürü daha bağnazca ve sistemli bir biçimde sürdürüyor. Yeni yeni faşist yasalar çıkarılıyor. Cezaevlerinde insanlık dışı uygulamalar sürüyor. Sıkıyönetimin kaldırıldığı illerde olağanüstü hal ilan edildi. Edilmeyen illerde de durum pek farklı olmayacak. Zaten devletin faşistleştirilip militaristleştirilmesi, sıkıyönetim "resmen" kaldırılsa bile pek bir şeyin değişmeyeceğinin yegane "güvence"sidir. Çünkü sıkıyönetim yerini "yönetimin sıkısı"na bırakıyor.

İşte bu koşullarda yapılan yerel seçimler hiçbir zaman demokratik olamaz. Türkiye ve Kürdistanlı komünistler, devrimci-demokratik ve anti-faşist güçler açısından göstermelik olmaktan öte bir anlam taşımaz. Bu karekter, yerel seçimlere katılımdan öte, yerel seçim sistemi, seçilecek yerin ve yaşanılan koşulların niteliğinden kaynaklanıyor. Fakat bu, seçimlere kayıtsız kalmayı değil aksine somut koşullara uygun en aktif tutum almayı gerektirir. ●

CUNTA'NIN «SERBEST TOPLU PAZARLIK DÜZENİNE GEÇİŞ »İ

Cunta'nın 12 Eylül 1980'den beri yasakladığı "Serbest Toplu Pazarlık Düzeni", 7.5.1983 tarihinde yürürlüğe sokulan faşist nitelikli 2821 sayılı Sendikalar Yasası ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasaları'yla, sözde yılbaşından itibaren yürürlüğe girmiş bulunuyor.

Cunta'nın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı gecikmeli de olsa 1984 yılının Ocak ayı istatistiklerini Resmi Gazete'nin 17 Şubat 1984 tarihli sayısında yayınlayarak, ilgili yasa göre yüzde on işkolu barajını aşıp toplusözleşme yapma hakkına sahip sendikaları ilan etti. Bu saptamaya yapılacak itirazlar ve Ankara iş mahkemelerinin bu itirazları kararа bağlamaları için belirlenen yasal süreler de hesap edilirse; Mart ayı sonlarına doğru yüzde 10 işkolu barajını aştıkları kesin leşen sendikalar,yüzde 51 çoğunluk gerektiren işyeri yetkileri için işlemlere başlayabilecekler. Konu ile ilgili gecikmeler ile faşist nitelikli yasanın kendisi ve yasal boşlukların neden olduğu açmazlar bir yana, Cunta Bakanlığı; üç buçuk yıllık uygulamalarla zaten alabildiğine ayıklanıp kontrol altına alınan sendikal yaşamı daha bir ayıklayıp, gödümleştirmek istiyor. Kendi çıkardığı yasaya göre de olsa gerçek durumu saptamak yerine, verili durumda işçilerin iradelerini, sendikalaşma oranını ve gerçek sendikal dağılımı yansıtmaktan çok uzak, tamamen politik amaçlı kararlar alıyor.

Bakanlık, yasal bildirim süreleri aşarak verilen işveren ve sendikal beyanlarını gerçekliğini araştırmadan karar vermekle, başta sendikal üyeliği konusunda olmak üzere sahte işlemleri teşvik etti. Kendilerinin çıkardığı anti-demokratik yasanın birçok kuralını da çiğneyen Cunta Bakanlığı, DİSK'e bağlı sendikaların kayyumlarından, halen kendilerine üye işçilerin listelerini isteyip, gerek istatistiğin ve gerekse sendikal dağılımın gerçeğe uygun saptamasını sağlayabilecekken, bu yola başvurmadı. Bir taraftan DİSK'li işçilerin kimi sendikalarca, eski tarihli sahte üye fişleriyle üyeleri gibi gösterilmesine olanak tanınmış, diğer taraftan da; halen DİSK'e bağlı sendikalara üye işçilerin toplam sayısı, "istatistik" in değişik saptamalarında (sendikalaşma oranında, toplam işçi sayısında ve işçilerin iş kollarına göre dağılımında) kendi politik amaçlı kararlarını "kitabına uydurma" aracı olarak kullanmıştır.

"İstatistik"le ortaya çıkan sonuçların her bakımdan gerçekleri yansıtmaması nedeniyle yoğun itirazlarla karşılaşması, ciddi kargaşa ve açmazlara neden olması kaçınılmazdı. Burjuva basınına yansıyan ve rakamlarla ifade edilen kimi itirazlar, "İstatistik"le varılan kararların ne kadar baştan savma, çelişkili, gerçek dışı ve en önemlisi politik amaçlı olduklarını açık seçik sergiliyor. Örneğin; demiryolu taşımacılığında örgütlü tek sendikanın TÜRK-İŞ'e bağlı Türkiye Demir Yol-İş Sendikası olmasına ve bu işkolundaki tüm işçileri üye etmiş olmasına karşı işkolları istatiğinde, bu sendikaya aynı işkolunda çalışanların ancak yüzde 43-45'nin üye olduğu ileri sürülüyor. Yine genel işler işkolunda örgütlü Türkiye Belediye-İş Sendikası ile Tüm Belediye ve Genel Hizmetler İşçileri Sendikası'nın üye sayıları, istatistikte, bu işkolunda gösterilen toplam işçi sayısından fazladır. Sözkonusu istatistiğe göre her iki sendikanın üye sayısı 96.772 iken, genel işler işkolunda çalışan toplam işçi sayısı ise 96.517'dir. Bu örnekler istatistiğin nasıl çelişkili ve gerçek dışı olduğunu gösteriyor. En büyük işçi potansiyelini barındıran işkollarından Metal İşkolu (308.331 işçi) ile Gıda Sanayii işkolunda (215.248 işçi), MSP eğilimli HAK-İŞ Konfederasyonu'na bağlı iki sendikaya yüzde 10 baraj aştırılarak, toplusözleşme yapma yetkisi verildi. Bilindiği bu iki işkolunda, TÜRK-İŞ'e bağlı, faşist nitelikli Türk Metal Sendikası ile sarı-gangester sendikacılığın alabildiğine kurumlaştırıldığı ve TÜRK-İŞ'in en büyük sendikası olan Tek Gıda İş Sendikası örgütlü bulunmaktadır. Bu nitelikleri nedeniyle, mevcut koşulların olumsuzluğuna ve yasaların anti-demokratikliğine rağmen, işçileri değişik alternatifler arayabilecekleri hesaplanarak, işçilerin önüne, güdümlü başka bir alternatif sunuluyor. Özellikle Metal İşkolunda işçilerin yöneldiği ve görece demokratik yapılı bağımsız bir sendika olarak bilinen Otomobil-İş Sendikası'na, -34.500 noter tasdikli üye fişi sunulmasına rağmen- barajın aştırılmaması, "İstatistik"e ilişkin kararlardaki politik kriterе ve keyfiliğe somut bir örnektir.

"İstatistik"in sonuçlarına, onbeş gün içinde, Ankara iş mahkemeleri nezdinde yapılacak itirazlar, yine onbeş gün içinde anılan mahkemelerce kesin kararа bağlanmak durumundadır. "İstatistik"lerin işyerlerine göre ayrıntılı dökümü (işyerlerinde kaçar işçinin çalıştığı, sendikaların tek tek işyerlerine ilişkin üyelik iddiaları ve "İstatistik"in tek tek işyerleri açısından dayandırıldığı saptamalar) bakanlıkça belirlenmediği için, itirazcı sendikalar, mahkemelere ciddi ve geçerli iddialar sunmaktan yoksun bırakılmışlardır. Bu durumda mahkemelerin, on-

Pêşeng : Sayfa 6

beş gün içinde milyonlarca belgeyi inceleyip karar vermeleri zaman açısından olanaksız olduğuna göre sendikaların haklılık veya haksızlık iddialarına daha çok "usul" açısından karar vermek durumunda kalacakları kuşkusuzdur. Diğer bir deyimle mankemeler; Cunta Bakanlığının "ben yaptım, oldu"sunu onaylayan birer araç işlevini göreceklerdir.

"İstatistik", yetkili sendika saptaması ile ilgili bunca dalaveresiyle beraber çok önemli bazı sorunların da ortaya çıkmasına neden oluyor ve kimi gerçeklerin daha net ve anlaşılır bir biçimde günışığına çıkmasını sağlıyor. Faşist Cunta'nın kağıt üzerinde "demokrasiye geçiş"i gibi, "serbest toplu pazarlığa geçiş"ininde kağıt üzerinde kaldığı ortadadır. "İstatistik"e göre; halen Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda toplam 2 milyon 317 bin 16 işçi çalışmaktadır.(TUSİAD'ın 1979'da gazetelerde yayınlanan "Gerçekçi Çıkış Yolu" başlıklı meşhur ilanında 2 milyon 240 bin olarak verilen rakam ve geçen süre de gözönünde tutuldugunda "istatistik"teki rakamların inandırıcı ve güvenilir olmaktan çok uzak olduğu görülüyor) İşçilerden 1 milyon 247 bin 744'ü sendikalıdır; geriye kalan 1 milyon 69 bin 272 işçi ise sendikasızdır ve bu işçilerin ücretleri kişisel "pazarlık güçleri" ile, yani resmi sözleşmeler dışında belirlenmektedir. "İstatistik" sonucu, yetki barajını aşan sendikalara kayıtlı 1 milyonu aşkın sendikalı işçiden 710 bin işçinin bir yıl süreli toplu işsözleşmeleri ilgili yasanın geçici bir maddesi uyarınca Yüksek Hakem Kurulu'nca belirlenecektir. Geriye bu dönemde (Yasaya göre her yıl Ocak ve Temmuz ayında "İstatistik"lerin yenilenmesi gerekiyor) yenilenmesi gereken ve Cunta'nın belirlediği dar çerçevede, "pazarlık" hakkını kullanabilecek 200 bin işçi kalmaktadır.

İlgili yasalardaki anti-demokratik kurallar ve yukarıda bahsettiğimiz politik amaçlı dalavereler sonunda, toplam 349 bin 80 işçiyi kapsayan dört işkolunda (konuklama ve eğlence yerleri işkolu : 63 bin 681 işçi; kara taşımacılığı işkolu; 28 bin 882 işçi; ticaret, büro, eğitim ve güzel sanatlar işkolu: 233 bin 189 işçi; deri işkolu: 23 bin 328 işçi) hiçbir sendika yetki barajını aşamamıştır. Bu dört işkolunda çalışan işçilerden sözleşme süreleri bu dönemde bitmiş veya bitecek olanlar sözleşmesiz kalacaklardır. Bu durumdaki işyerleri için yasada öngörülen "işkolu düzeyinde bağıtlanan sözleşmenin teşmili" hususu da; anılan işkollarında işkolu düzeyinde bağıtlanmış sözleşmeleri olmaması nedeniyle pratik bir çözüm olarak uygulanamıyor.

Görüldüğü gibi, "Serbest Toplu Pazarlık düzenine geçiş" üçbuçuk yıldır eli kolu bağlanarak, YHK'nun insafına terkedilmiş işçi sınıfı için pratikte hemen hemen hiçbir anlam ifade etmiyor. Faşist Cunta'nın "Serbest Toplu Pazarlık Düzeni", O'nun "demokrasi"sinin bir parçası olduğuna göre, içinin böylesine boş ve kof olması şaşırtıcı bir şey olmasa gerek.

Sözde serbest toplu pazarlık düzenine geçişle beraber işçi ücretleri konusu seçim kampanyasında güncel tartışmaların başını çekiyor. Yazımızın başından beri sayageldiğimiz tüm anti-demokratik uygulama ve kararların baş hedeflerinden birini işçi ücretlerini düşük tutmak oluşturuyor. Gelmiş geçmiş tüm hükümetler ile uzlaşmayı kendisine temel politika olarak seçen TÜRK-İŞ yönetimleri ve bugünkü yönetimi, gerek 12 Eylül öncesi ve gerekse faşist Cuntanın iktidarı gaspından sonra, sınırlarını İMF'nin çizdiği ekonomik politikayı, kimi zaman yüksek sesle onaylayarak, bu politikayı tüm kurallarıyla uygulayan faşist hükümetle, genel sekreterini hükümete bakan olarak verecek kadar kaynaşmış. Kimi zaman da bu kaynaşmaya karşı yükselen bazı tepkiler hesap edilerek, faşizm ve onun ekonomik politikası yerine genel sekreterini karşıya alır görünmüştür. Ama esasta, işçi sınıfının en azgın düşmanı olan ve üç buçuk yıldır işçi sınıfımıza ve emekçi halklarımıza her türlü terör ve baskıyı reva gören, faşizmle uzlaşma tercih edilmiş ve Anayasa oylamasında olduğu gibi her zaman en temel meselelerde faşizme açık destek sağlamıştır. 50 milyona yakın nüfustan 2,3 milyonun ücretli olduğu (ki bunun 1 milyondan fazlası da çok düşük ücretle çalışan sendikasızlardan oluşuyor) bir ülkede, ücret artışlarını yüksek enflasyonun temel nedeni olarak gören ve programına enflasyonu aşağı çekecek yüzde 25'e düşürmeyi baş hedef olarak koyan hükümet; TÜRK-İŞ'in "3,5 yıldır işçilerin satın alma gücünü düşürerek gerçek ücretlerinde büyük kayıplara neden oldunuz. Bu kayıplardan vazgeçtik, bari yüzde 43 zam verin de, işçiler, 1983 yılı başındaki satınalma güçlerini korusunlar" yollu önerisini redetti. Kendi denetimindeki YHK'na, daha önce belirttiğimiz 700 bin işçi için yüzde 25 + 2000.TL. zam kararı aldırtarak, "Serbest Pazarlığa" tabii olarak yenilenecek toplusözleşmeler için de bir ölçü saptadı. Çerçevesi İMF tarafından belirlenen Özal Hükümeti'nin monotarist ekonomi politikasında, ücretlere enflasyonun üzerinde bir artış beklemek; ya ekonominin ABC'sini bilmeyecek kadar bilgisizliği, ya da TÜRK-İŞ yöneticileri gibi çok sivri zekalılığı ve danışıklı döğüşçüler olmayı gerektiriyor.

Sendikal mücadelenin güncel amacı, Özal'dan işçiler için yüzde 43'lük zammı "sempati" ile karşılamasını istemek değil sendikal hak ve özgürlükler için gerçekte mücadele etmek, son yıllarda uğranılan yüzde 50'lik ücret kayıplarıyla beraber kapitalizmde her zaman şu veya bu ölçüde varolacak olan enflasyonun üzerinde ücret artışlarını sağlamayı garantilemeye çalışmaktır. Bunun yolu da; Başbakanlık ile Çankaya arasında meklik dokumakla değil; emperyalizmin ve onun parasal kuruluşu olan İMF'nin halklarımıza dayattığı monotarist ekonomi politikaya ve bu politikanın ülkemizde eksiksiz uygulayıcısı olan faşist diktatörlüğe karşı, işçi sınıfını ekonomik, demokratik talepleri için harekete geçirmekten geçer.

●

Pêşeng : Sayfa 7

TÜRKİYE'DE MARKSİST-LENİNİST OLMANIN KISTASI

"EĞER ÇOK ULUSLU BİR DEVLET SINIRLARI İÇİNDE, TOPLUMSAL GELİŞME YASALARI ÖZGÜN TARİHSEL SÜREÇTE EZEN ULUS TOPLUMUNUN DEVRİMCİ GELİŞMESİ, EZİLEN ULUS TOPLUMUNUN DEVRİMCİ GELİŞMESİNİ KENDİSİNE TABİ KILABİLMİŞSE, BU, ZORUNLU OLARAK TEK BİR PROLETERYA PARTİSİNİN VARLIĞINI GEREKTİRİR VE KOMÜNİST TUTUM BUNU ÖNGÖRMEKTİR, BÖYLESİ BİR PERSPEKTİFİ BENİMSEMEKTİR. YOK EĞER EZİLEN ULUS TOPLUMUNUN DEVRİMCİ GELİŞME SÜRECİ, EZEN ULUS TOPLUMUNDAKİ GELİŞME TARAFINDAN YÖNLENDİRİLMİYOR DA AYRI VE AĞIR BASAN YANIYLA BAĞIMSIZ BİR YÖN İZLİYORSA BUNA UYGUN ZORUNLU DEVRİMCİ ÇÖZÜM, AYRI KOMÜNİST PARTİSİDİR. BU TAKDİRDE KOMÜNİST OLMANIN GEREĞİ AYRI BİR PARTİ OLARAK ÖRGÜTLENMEYİ ÖNGÖRMEK, BÖYLESİ BİR PERSPEKTİFİ ÖNE KOYMAKTIR."

Kitle Dergisi'nin geçtiğimiz Aralık ayında yayınlanan 266. sayısında "Güçbirliğinin Sosyal Şartları" başlıklı bir yazı yer alıyor. Başlığından da anlaşılacağı gibi, Türkiye'de güçbirliğinin sosyal şartları üzerinde duruyor yazı. Bu arada öncelikle, "sol" kavramı ve kim "sol'dur,kim değildir gibi bir değerlendirme yaptıktan sonra, Türkiye'de Marksist-Leninist olmaya bazı kıstaslar getiriyor.

Biz burada esas olarak, yazının Marksist-Leninist olmanın kıstaslarından biri olarak çok uluslu bir devlette-ki yazı, yanlış bir ifadeyle çok uluslu ülke diyor-ve buradan hareketle Türkiye'de bütün ulus ve ulusal azınlıklardan işçilerin, tek bir parti içinde birleşmesi sorunuyla ilgili değerlendirmesi üzerinde duracağız. Fakat çok ciddi bir kavram kargaşasına yol açtığı ve sonuçta çelişkili bir tutumla dar anlamıyla kavramı sulandırdığı için, O'nun "sol" kavramına yaklaşımına da dikkati çekmek istiyoruz.

Yazı "sol" kavramı üzerinde dururken, bugüne kadar dünyanın hemen hemen her yanında kullanılageien biri dar diğeri geniş olan iki anlamının varlığını yadsıyor.O, "sol"un tek bir anlamını kabul ediyor. Anlaşılan kadarıyla bu, "sol"un dar anlamıdır. Dar anlamıyla da kavramı zorlayarak, "sol" içinde değerlendirilmeyen kesimleri çerçeveye dahil ederek anlamı sulandırıyor.

Yazı Türkiye solunda yer alanları iki grupta topluyor: Marksist-Leninist olanlar ve Marksist-Leninist olmayanlar. O'na göre, "solun toplumsal tabanı emekçilerdir, geniş çalışan yığınlardır". Sosyal demokrasi sol içinde değerlendirilemez. Fakat başka bir yerde, yazı sol sosyal demokratları sol içinde değerlendiriyor.

Yazıda "bunun yanısıra, dünya sosyalist sitemine düşmanlık güden, anti-Sovyetizmi politikalarının temel taşlarından biri yapan kimi sol kisveli hareketler de sol hareket içinde yer almazlar." deniliyor.

Bu değerlendirmeye göre, Marksist-Leninistler, sol sosyal demokratlar, sosyalist sisteme düşmanlık gütmeyen anti-Sovyetizmi politikalarının temel taşlarından biri yapmayan hareketler, sol hareketlerdir.

Daha ilk bakışta bu tanımın kendi içinde çelişkili olduğu görülür. Bir kere sol sosyal demokratlar, sosyal demokrasinin parçasıdırlar ve hem onların hem küçük burjuva hareketlerin, hatta günümüzde "yeni solcular"ın euro-komünistlerin politikasında şu ya da bu ölçüde anti-Sovyetizm, sosyalist sisteme düşmanlık vardır. Açıktır ki bu düşmanlık, birinci planda ideolojiktir.

Oysa yazının iddia ettiği anlamda, yani dar anlamda "sol"u Lenin yalnızca komünistler için kullanmıştır. Komünistler dışındaki "sol"lar hep tırnak içinde gösterilmişlerdir: "Sol" komünizm, "sol" oportünizm. Bugün de dar anlamıyla sol alındığında komünistler dışındaki "sol" ve goşist çevreler için bu deyim tırnak içinde gösterilir.

Bir de yaygın bir deyim olarak "sol", aynı zamanda geniş anlamıyla yani kimi burjuva çevrelerden anarşitsiere dek varan kesimler için kullanılageimiştir. Bu anlamıyla da "sol", dönemden döneme ülkeden ülkeye değişiklikler gösterebilir ya da sınıf kategorileri içinde farklı toplum kesimleri ve onların siyasal yansımaları için kullanılır. Örneğin sol sosyal demokratlar, kimi burjuva reformist ve liberal partilerdeki sağ ve sol kanatlar, sol oportünistler vs. bu anlamda kullanılır.

MARKSİST-LENİNİST OLMANIN KISTASI

Yazıdaki "sol" kavramının yanlış algılanmasına böylece dikkat çektikten sonra, esas değinmek istediğimiz noktaya gelelim. Önce yazıdan bir alıntı alalım : "Türkiye çok uluslu bir ülkedir ve proletaryasının siyasi örgütlenmesi de bu özgünlüğü gözönünde tutularak kotarılmak zorundadır. Burada da hareket noktamız, Türkiye'de başlıca iki ulusun yaşadığı, fakat TEK BİR İŞÇİ SINIFININ bulunduğu olmalıdır. O halde Türkiye proletaryasının siyasi örgütlenmesi de, çok uluslu bir ülkenin gereksinimleri göz önünde tutulmak şartıyla, TEK BİR PARTİ ile gerçekleştirilmek zorundadır. Demokratik merkezi-

Pêşeng : Sayfa 8

yetçilik ilkesinin örgütün genel politikasına bağladığı bu tür örgütlenmeler, genel olarak özerk seksiyonlar vasıtasıyla işleriliğe kavuşturulmaktadırlar. Bir örnek verecek olursak yine iki ulustan oluşan Çekoslovakya'da proletaryanın tek bir partisi vardır; Çekoslovakya Komünist Partisi. Ama iki uluslu olmanın özgün durumu ÇKP içinde yer alan Slovakya Komünist Partisi vasıtasıyla çözümlenmiştir. Türkiye için de benzeri bir çözüm pekala mümkündür. Bu nedenle kim ki, Türk, Kürt -veya başka halklardan- tüm komünistlerin tek bir çatı altında -isterse iki partili-toplanmasını öngörmüyor, böylesi bir perspektifi benimsemiyorsa, o Marksist-Leninist kabul edilemez." (Kitle s. 266)

Yazı, çok uluslu bir devlette, tek bir çatı altında birleşme zorunluluğunu sadece devletin çok uluslu olmasına dayandırıyor. Ona göre çok uluslu olma bir özgünlüktür ve olduğu her yerde de başkaca hiçbir koşul ya da özgünlük aranmaksızın tek bir çatı altında yani tek bir parti içinde (ki bu bir ulusun gereksinimleri göz önünde bulundurularak en çok seksiyon tipi bir örgütlenmeyle de olabilir) birleşmeyi öngörmek, böylesi bir perspektifi önüne koymak komünist olmanın koşuludur. Zaten Çekoslovakya örneğinin Türkiye ile benzerliğini de sadece "çok uluslulukla"ta kuruyor.

Oysa yazı, genel anlamda ilkesel olarak çok uluslu bir devlette proletaryanın birliğini ve tek bir işçi sınıfı partisi ilkesini savunmakla, belli tarihsel koşullarda belli bir ülkenin devrim sürecinin izlediği özgünlüklerin, ayrı ya da birlikte örgütlenmeyi öngörmeyi, böylesi bir perspektifi öne koymayı birbirine karıştırıyor. Birincisi proletarya enternasyonalizminin genel evrensel ilkesi, diğeri ise evrensel devrim yasalarının belli bir ülkenin somutuna uygulamasının ortaya çıkaracağı zorunlu devrimci çözüm yoludur.

"Bütün ülkelerin işçileri birleşin" sloganı Komünist Manifesto'nun yayınlanmasından bu yana tüm dünya komünistlerinin baş sloganı olageldi. Ama o günden bu yana dünya proletaryası daha çok ülke sınırları çerçevesinde örgütlenmiş ve bu arada enternasyonal örgütlenme denemelerine gitmiştir. Dünyamız çok ulusludur diye tek bir dünya komünist partisi kurulmamıştır. Ya da Üçüncü Enternasyonal örneğinde olduğu gibi, belli tarihsel koşullarda her ülke komünist partisinin bir seksiyon olduğu Komintern örgütlenmiş ama daha sonraki tarihsel koşullarda ve geçmiş deneyimler de gözönünde bulundurularak bu örgütlenmeye son verilmiştir. İşçi sınıfı her ülkede ayrı örgütlendi ya da Komintern lağvedildi diye "bütün ülkelerin proleterleri birleşin" sloganından vazgeçilmedi.

Bunun gibi, çok uluslu devletlerin kiminde komünistler tek bir parti çatısı altında birleşirlerken kimlerinde ayrı partiler kuruldu. Sovyetler Birliği ve Çekoslovakya'da proletarya birinci örneğe göre örgütlenirlerken, Asya ve Afrika'daki sömürge ülkelerde ayrı partileşme süreci ortaya çıktı. Bugün toprakları Ürdün ve İsrail işgali altında olan Filistin'de de komünistler ayrı parti kurmuşlardır. Bu deneyimleri değerlendirdiğimizde şu sonucu çıkarmak gerekiyor. Her bir ülkenin somutunda, tek bir çatı altında birleşmeyi zorunluluştırmada salt "çok uluslu" belirleyici neden olamaz. "Çok uluslu" ister istemez ayrı uluslardan işçilerin tek bir partide örgütlenme sorununu gündeme getirir. Ama birleşmeye ya da ayrı örgütlenmeye götüren nedenler daha başkadır. Bu nedenler de o devlette tarihsel, toplumsal ve siyasal gelişme süreçlerinin ortaya çıkardığı özgünlüklerin yanı sıra, sözkonusu toplumun devrimci gelişme sürecinin izlediği yoldur. Örgütlenme sübjektif bir olaydır ve toplumun gelişme yasallıklarına uyumlu olarak ortaya çıkmak zorundadır.

Eğer çok uluslu bir devlet sınırları içinde, toplumsal gelişme yasaları özgün tarihsel süreçte ezen ulus toplumunun devrimci gelişmesi, ezilen ulus toplumunun devrimci gelişmesini kendisine tabi kılabilmişse, bu, zorunlu olarak tek bir proletarya partisinin varlığını gerektirir ve komünist tutum bunu öngörmektir, böylesi bir perspektifi benimsemektir. Yok eğer ezilen ulus toplumunun devrimci gelişme süreci, ezen ulus toplumundaki gelişme tarafından yönlendirilmiyor da, ayrı ve ağır basan yanıyla bağımsız bir yön izliyorsa buna uygun zorunlu devrimci çözüm, ayrı komünist partisidir. Bu takdirde komünist olmanın gereği ayrı bir parti olarak örgütlenmeyi öngörmek, böylesi bir perspektifi öne koymaktır.

Öyleyse yazının, Türkiye için salt "çok uluslu"luğu gerekçe göstererek Marksist-Leninist olmanın kıstasını tek bir parti çatısı altında birleşmeyi öngörmeye ya da böylesi bir perspektifi öne koymaya bağlaması, Marksizm—Leninizm'in proletarya enternasyonalizmi ilkesini kaba bir yorumlayıştan başka bir anlama gelmez. O, somut pratik geçerliliği ve zorunlu devrimci çözümü bir yana iterek, soyut geneli onun yerine sıkıştırmaya çalışmıştır. Bu da, ister istemez yazıyı yanlış sonuçlara götürmüş ve zaten bu yanlıştan dolayıdır ki sonuçta Türkiye Kürdistanı'nda Marksist-Leninist bir hareketin varlığını yadsımaya, ancak unsur olarak bazı Marksist-Leninistlerin olabileceğine götürmüştür kendisini.

Böyle bir sonuç da herşeyden önce bugünkü Türkiye ve Kürdistan gerçeğiyle çelişiyor. Yazı da ister istemez ayakları yere basmayan bir değerlendirme nitelemesine hak kazanıyor.

PEŞENG'İ OKU-OKUT !

YAZI VE HABERLE GÜÇLENDİR !

ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE TEKELLERE KARŞI TUTUM

Türkiye'de iktidardaki faşizme karşı verilen mücadele, özünde diktatörlüğün dayandığı tekelci sermaye kesimlerine karşı verilen mücadeledir. Çünkü faşizm, Türkiye tekelci sermayesinin en gerici, en saldırgan ve uluslararası finans oligarşisi ile en fazla sarmaş dolaş olan kesimlerin iktidar aracıdır. Faşist diktatörlüğü ayakta tutan, ona faşizmin kurumlaşma sürecinin gelişimine uygun biçim verdirenler, militarist faşist devlet yönteminde ipleri ellerinde bulunduranlar, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerine, tüm iktidar olanaklarını kullanarak azgınca saldırıları tezgahlayanlar, burjuva sınıf güçleri arasındaki dengeyi kendi kesim çıkarları lehine değişikliğe uğratanlar hep sökonusu tekelci sermaye kesimleridir.

Faşist diktatörlüğün sınıfsal dayanaklarının tekelci sermayenin sadece bir kesimi ile sınırlı olması, yapılanan devlet biçiminin de bu güçlerin egemenliğinde olduğunun başlıca nedenidir. TC Devleti, bugünkü biçimiyle bırakalım tüm burjuvazinin, tüm tekelci sermayenin bile doğrudan doğruya iktidar aracı olmaktan uzaktır. Tekelci sermayenin bazı kesimleri ile tekel-dışı burjuva güçler darbeyle birlikte, yönetimde doğrudan doğruya yer alma olanaklarını yitirmişlerdir. O günden bu yana ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşama damgasını vuranlar, gelişen tekelci devlet kapitalizmini kendi çıkarları doğrultusunda güçlendirinler, daha çok tekelci sermayenin bir kesimidir.

Tüm bunları şunun için bir kez daha tekrarlamak gereğini duyduk : Askeri faşist darbeden bu yana yaklaşık 3,5 yıl geçmesine rağmen Türkiye ve Kürdistanlı devrimci demokratik ve anti-faşist güçlerin önemli bir kesimi, hala Evren diktatörlüğünün Türkiye tekelci sermayesi ile olan bağlantılarını ve bu bağlantılara göre öne çıkarılacak anti-tekel görevleri yerli yerine oturtabilmiş değil. Bazan öyle programlar ileri sürülüyor ki faşizme karşı olan tüm güçleri bu programlardan herhangi biri etrafında birleştirmeye kalkışmak, zaman kaybından başka bir anlam taşımıyor. Kimileri, tekelci sermaye içinde ayırıma gidildiğinde, bir tarafı faşizmin suçlarından aklanır ve daha az düşman görülür duygusuna kapılarak, faşist diktatörlüğün sınıfsal dayanaklarını tüm tekelci sermayeye, hatta tekel-dışı sermayeye kadar bile genişletiyorlar. Kimileri ise faşizm-tekel ilişkisi ve bundan çıkarılacak sonuçları sağlıklı değerlendiremedikleri için, faşist TC Devleti'ne karşı verilen iktidar mücadelesinde ya anti-tekel görevlerin içini boşaltıyorlar ya da tamamiyla bir tarafa itiyorlar. Bu da anti-faşist iktidar mücadelesi politikasından sağa ve "sol"a savrulmayı getiriyor. Zaten bu tür nedenler yüzündendir ki, ya günün somut koşullarına uygun geniş kapsamlı anti-faşist birlik platformu oluşamıyor, ya da faşizme karşı mücadele görevleri, burjuvazinin uzlaşmacı istemlerine indirgenerek içi boşaltılıyor.

AYIRIM NİÇİN ÖNEMLİDİR?

Evren diktatörlüğüne karşı mücadele herşeyden önce bir iktidar sorunudur. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının ittifak ve cephe anlayışı da düşmanı iyi tanımayı, içindeki çelişkileri ve açmazları derinleştirmeyi gerektirir. Bunun için de faşist iktidarın gerçek sahiplerini diğer burjuva güçlerinden yalıtlamak, genel sınıf desteğini daraltmak, bugünkü mevzilenmede sınıf çıkarları, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerle yürümeyi gerektiren güçleri kazanmak, geri kalanları da en azından tarafsızlaştırmak büyük önem taşır. İyi bilinmelidir ki bu taktikleri ustaca yaşama geçiremeyenler iktidar amacına varamaz. Böylesi bir mücadele anlayışının başarısı ise, ancak hem programsal düzeyde hem de pratik mücadele sürecinde izlenecek sağlam ve esnek politikalarla sağlanır.

Bilindiği gibi Türkiye ve Kürdistanlı komünist ve devrimci demokratik parti ve örgütlerin çoğunluğu faşizmin kuramsal olarak değerlendirilmesinde hep K.Enternasyonal'in 7. Kongresi'nde onaylanan faşizm tanımını tekrarlar dururlar. Fakat sorun pratik adım atmaya gelince sağa ve "sol"a yalpalanmalar artıyor. Hatta bazıları kendi düşüncelerine uygun diye yeni ölçütler ileri sürüyorlar veya K. Enternasyonalce mahkum edilmiş görüşleri başka adlar altında savunuyorlar. Esasen K.Enternasyol'ın daha da geçerli sonuçlarına ve tanıma göre hareket edilirse, okun sivri ucunun tekelci sermayenin en gerici, en saldırgan kesimlerine yöneltilmesi gerektiği gün gibi açıktır. Ne var ki bu sonuca varanlar çok az. Bazıları çeşitli kılıflar ve "ülkesel özellikler"i ön plana çıkarırken, bazıları da açıktan açığa K.Enternasyonal'ın daha geçerli sonuçlarının "Türkiye'de geçerli olmadığı" iddiasına sarılıyorlar. Halbuki iktidardaki "faşizm finans kapitalin en gerici, en saldırgan ve en emperyalist kesimlerinin açık terörist diktatörlüğü" olduğuna göre, faşizmi yıkmayı amaçlayan güçler herşeyden önce bu diktatörlüğe ve onun dayandığı tekelci sermaye kesimlerine yönelmek durumundadırlar.

Öte yandan tekelci sermaye içinde ayırım yapmanın önemini bizzat yaşam da dayatıyor. Örneğin bugün faşist diktatörlüğe karşı şu veya bu ölçüde muhalefet eden AP çevrelerini alalım. Hepimiz biliyoruz ki AP çevrelerinde somutlaşan burjuva anlayışın sınıfsal dayanakları tekelci sermayenin bazı kesimleridir. Her ne kadar faşist diktatörlüğün alaşağı edilmesinde, Türkiyeli ve Kürdistanlı tüm anti-faşistlerin iktidar müttefiki ol-

Pêşeng : Sayfa 10

masallar da, faşizmle belli konularda yöntem ayrılığına düşmüşlerdir. Faşist iktidar blokuna dahil değildirler. Her an faşizmle uzlaşma zeminleri olmakla birlikte, çelişkileri, yapılanan devlet biçimi ve yaratılan olanaklardan daha fazla pay alma üzerinedir. Bu gerçek durum, anti-faşist iktidar güçlerinin sonuç almada yararlanacağı birçok önemli olanağı barındırıyor. Bu olanakların en uygun bir biçimde kullanılması, tekelci sermaye içindeki çelişkileri arttıracağı gibi, faşizmin sınıfsal dayanakları olmayan kesimleri gelişmelere karşı daha da istikrarsız tutum almaya itecektir.

MÜCADELE GERÇEK ZEMİNİNDE SÜRDÜRÜLÜR

Her sınıf mücadelesi gerçek zemininde sürdürülür. Faşizme karşı mücadele de sınıf mücadelesinin bir parçası olduğuna göre, yıkmayı amaçladığımız diktatörlüğün dayandığı kesimlerin varlığına yönelmek, mücadelenin gerçek zemininde sürdürülmesi açısından önem taşıyor. Bu da bugün, Türkiye tekelci sermayesinin en gerici, en saldırgan kesimlerine yönelerek, kurulacak anti-faşist bir iktidar eliyle bu kesimleri devletleştirmekte ifadesini buluyor.

Bunu, anti-faşist cephede yer alabilecek sınıf ve katmanların ortak çıkarları ve faşizmin işbaşına gelmesiyle oluşan yeniden mevzilenme gerektiriyor. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının, emekçi köylülerin, küçük hatta orta burjuvazinin bir kesiminin çıkarı tüm tekellerin kamulaştırılması ve toplumsal mülkiyete geçirilmesinden yanadır; ama bu anti-tekel görevlerin kapsamının belirlenmesi için yeterli olmuyor. Çıkarın korunmasının somut koşullarda alacağı biçim ve iktidarın dayandığı kesimlerin niteliği ve kapsamı da güncel anti-tekel görevlerin tespit edilmesinde önemli bir rol oynuyor. Tüm bu etkenler birlikte değerlendirildiğinde, köklü an anti-tekel dönüşümlerin (tüm kesimlerine yönelme anlamında) anti-faşist iktidarın görev kapsamına alınamayacağı ortada. Fakat bu böyledir diye demokratik halk iktidarı uğruna verilen mücadeleden vazgeçilmiş olunmaz. Aksine, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı partileri, güncel ve acil görevleri uzun erimli görevlere, demokrasi uğruna mücadeleyi sosyalizm mücadelesine tabi kılmakla yükümlüdürler. Sorun, somut koşullara uygun perspektifle mücadeleyi sürdürmektir.

Diğer yandan, anti-faşist mücadelede yer alabilecek tekel-dışı burjuva kesimleri de, faşizmin sınıfsal dayanağı olan kesimlerin hedeflenerek ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlardaki etkinliklerinin yokedilmesinde, diğer tekelci sermaye kesimlerinin ise etkinliklerinin sınırlanmasından yana mücadeleye kazanılabilirler. Bu güçlerin gerçek sınıf çıkarları kısa erimli de olsa bunu gerektiriyor. Çünkü 12 Eylül askeri faşist darbesiyle gerçek iktidar sahipleri haline gelen tekel kesimlerinin hem devlet aygıtında, hem de ekonomik ve toplumsal yaşama ilişkin önemli alanlarda yaptıkları değişiklikler, dönüşümler bırakalım tekel-dışı burjuvazinin bazı kesimlerini bir kısım tekelleri bile iflasla karşı karşıya getirdi. Bu nedenle, tekel-dışı burjuvazi kendi gelişmesinin önündeki engellerin kaldırılması amacıyla bile olsa en nihayetinde anti-faşist muhalefet saflarına girebilir. Gerçi anti-faşist iktidar da belli sınırlamalar getirecek, ama bu sınırlamalar doğrudan tekel-dışı burjuvazinin varlığına yönelik olmadığı için anti-faşist cepheye girmelerine engel değildir.

Bunun yanında genel sınırlama çerçevesinde tekelci sermayenin diğer kesimlerine yönelme, köktenci ve temel varlıklarına yönelik olmadığı için, faşist diktatörlüğün savunulmasında tüm tekelci sermaye arasında uzlaşma zemini kesintiye uğratılabilir. Şunu da belirtmek gerekir ki böylesi bir ayırım her zaman için tekelci sermayenin değişik kesimlerini bir birinden yalıtlamayabilir. Bazan böylesi taktikleri uygulamamıza rağmen faşizmin sürdürülmesinde tüm tekelci sermaye geçici de olsa uzlaşma sağlayabilir. Tabii ki bu durumda, uzlaşma ve görüş birliğinin düzeyi ve kapsamı ile anti-faşist saflardaki güç dengesi oranında anti-tekel yöneliş sözkonusu olacaktır. Hatta öyle bir görevle karşı karşıya gelinebilir ki, tüm tekellere yönelerek demokratik halk iktidarı bile gündemleşebilir. Bu, faşizm tehlikesini ortadan kaldıracak en sağlıklı yoldur ama bugünkü somut koşullar, iktidar ve muhalefet mevzilenmesi tekelci sermayeyi birbirinden yalıtlayarak faşizmi güçten düşürmeyi ve giderek alaşağı etmeyi gerektiriyor. Bunun da yolu, faşizmin arkasındaki tekellere kökten yönelmek ve diğerlerinin ise etkinliklerinin sınırlanması taktiğini öne çıkarmaktır.

Böylesi yönelim, bir kısım "sol"cuların iddia ettikleri gibi tekelci sermayenin bir kesimini aklamıyor, temize çıkarmıyor, onlarda halk düşmanı, karşı-devrimci ve şövendirler. Anti-faşist iktidar bu kesimlerin de emperyalizmle ortak büyük işletmelerine ve Türkiye'yi emperyalizme bağımlı kılan yatırım alanlarına yönelecektir. Diğer alanlardaki etkinlikleri ise sınırlanacak ve denetim altına alınacaktır. Yani genelde, yönelmenin düzeyi ve kapsamı değişmekle birlikte tüm tekellere bir yönelme olacaktır.

Anti-faşist mücadelede tekellere yönelmenin gerçek zemini bu olmasına rağmen, bazı parti ve örgütler de "sol"a düşmeme kaygısıyla özünde sağ anlayışı savunmakta. Gerekçeleri de anti-faşist iktidar kapsamında bazı kesimlere yönelik olsa dahi köklü anti-tekel görevlerin olmayacağı ve bu görevin demokratik halk iktidarına bırakılmasının en "uygun" yol olacağı yönündedir. "Sol" anlayışın zıt yönünde oluşan ve özünde sağ olan bu anlayış, faşizme karşı mücadelenin gerçek zeminine uygun anti-tekel görevlerin içini boşaltmaktadır. Bu anlayış sahipleri kendilerini sadece siyasal demokrasi ile sınırlamaktadırlar. Fakat bilmiyorlar ki anti-faşist mücadelenin gerçek zeminine uygun anti-tekel görevler yerine getirilmeden sağlıklı bir siyasal demokrasinin kazanılmasının mümkün olmayacağını. Bugün, faşizmin arkasındaki tekellere ve onların uluslararası bağlantılarına köklü yönelmeyi öne koyma-

Devamı sayfa 14'te

"....DUYARLILIK, SORUMLULUĞUN, ÖRGÜTLÜ İKTİDAR MÜCADELESİNİN VAZGEÇİLMEZ GEREĞİ, KİŞİNİN PARTİSİNE VE HALKINA BAĞLILIĞININ GÖSTERGESİDİR."

POLİTİK DUYARLILIK

Faşizm, ezilen halk yığınlarını "siyaset dışı bırakmak"(!) ve apolitikleştirmek amacıyla tüm olanaklarını kullanıyor. Bunun için yalan, iftira ve demagoji temelinde yoğun propagandalar yürütüyor. En gerici, en yoz, en şöven görüşleri yaygınlaştırıp, halklar arası dostluk bağlarını zedelemeye ve halkları birbirine düşman etmeye, militarist ve hegemonyacı çıkarları için kullanmaya çalışıyor. Faşizm, bir yanda kitleleri aldatmaya, oyalamaya ve uyutmaya çalışırken, öte yandan, baskı ve terör yoluyla yılgınlık ve moral bozukluğu yaratarak ideolojik ve politik etkinliğini artırmak istiyor. Bundan amaç, kitleler üzerindeki sömürüyü artırmak ve kolaylaştırmaktır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı devrimci-demokrat hareketinin ciddi yaraların acısını çektiği, yılgınlık, moral bozukluğu, bölünme, dağılma, güvensizlik, inançsızlık ve uyuşmazlıkların yüksek bir düzeyde bulunduğu, zaafların gün ışığına çıktığı, kendisine komünist diyen herkesin şapkasını önüne koyarak dünü ve bugünü daha gerçekçi bir yaklaşımla düşünmesi ve derin bunalımı atlatma doğrultusunda daha etkin çabalar göstermesinin gerektiği bir dönemde, politik duyarlılığın güçlendirilmesi büyük önem taşıyor.

Politik duyarlılığı iki açıdan ele almak mümkün : Birincisi, partinin ve onun kadrolarının politik duyarlılığı; ikincisi ise, emekçi halk yığınlarının politik duyarlılığı.

Partide bir araya gelmiş kadrolar belli bir bilinç seviyesine sahiptirler. Bunların belli bir politik duyarlılığa -kişiden kişiye düzeyi değişmesine rağmen- sahip oldukları bir gerçek. Herşeye rağmen, bunları toplumun en duyarlı kesimleri olarak ele almak gerek. Ancak duyarlılıktan duyarlılığa fark var. Kimi zaman kadrolara "duyarlı olun" denilirken aslında bundan kastedilen daha fazla duyarlılık göstermek gerektiğidir. Parti, her zaman azami duyarlılığı gösterebilmekle yükümlüdür. Çünkü o, halkının en politize olmuş kesimlerini bünyesinde barındırarak halka öncülük etme sorumluluğunu üstlenmiştir. Partinin savaş yeteneğinin sürekli gelişimi politik duyarlılığı zorunlu kılıyor. Bu anlamda duyarlılık, sorumluluğun, örgütlü iktidar mücadelesinin vazgeçilmez gereği, kişinin partisine ve halkına bağlılığının önemli bir göstergesidir. Kendi görevlerini ancak duyarlı olduğu zaman yerine getirebileceğinin bilinciyle hareket etmeyen iyi bir devrimci olamaz.

Teorik gelişimimiz, ajitasyon, propaganda, örgütlenme, istihbarat, savunma ve saldırı çalışmalarımız, duyarlılığı elden bırakmamamızı gerektiriyor. Önlerine çıkan teorik sorunları çözebilmek amacıyla kadrolar, etkin çabalar harcamalı, sürekli araştırmalı ve kendilerini yenilemelidirler. Ajitasyon ve propagandanın yönü gelişmeler ışığında saptanıp sürdürüleceğinden günlük politik gelişmelere karşı hassas olunmalıdır. Bu arada her kadro, düşmanın partiye ve halka yönelttiği ve yöneltmek istediği saldırılara dikkat etmelidir ki kendisini, partisini ve halkını bu saldırılardan daha iyi koruyarak güçlü bir savunma ve saldırı hareketini oluşturabilsin. İktidarın politikası ve uygulamalarını, dünya ve ülkede gelişen olayları yakından takip etmeyen bir hareketin ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmalarında istenen verimi elde etmesi beklenemez. Herşey merkezi organlara bırakılmamalı, tüm parti üyeleri kendi çaplarında gelişmeleri daha yakından izlemeye özen göstermelidirler.

Komünistler, burjuva egemenlik sistemine, sömürgeci boyunduruğa karşı savaşımlarında kitlelerin politik duyarlılık düzeyini yükseltmek için daha aktif olmak görevi̇yle karşı karşıyadırlar. Kitleler gelişmeler karşısında duyarlılaştırılmalı, gerçeklerden haberdar edilmeli, faşist yalan ve iftira kampanyasına, faşist demagojiye karşı korunmalıdırlar. Onları ne kadar fazla duyarlılaştırabilirsek o kadar aktifleştirerek örgütleyebiliriz.

Ağır baskı ve terör koşullarında, olayların hızlı geliştiği anlarda duyarlılığın önemi kat kat artar. Böylesi bir durumda ufak bir dikkatsizlik pahalıya mal olabiliyor.

Partinin üst birimleri, daha alt birimlerdeki üyeleri dünya ve ülke gelişmelerinden zamanında haberdar etmek, onları duyarlı kılmakla sorumludurlar. Yine alt birimler de, kendi alanlarında meydana gelen gelişmeler konusunda üst organları zamanında duyarlı kılmakla sorumludurlar. Taban ve tavanın işbirliği, örgütün kollektif duyarlılaşma ve duyarlılaştırılması için temel koşuldur.

Komünistler, hem parti saflarında hem de yığınlar arasında politik duyarsızlığa karşı çıkarlar. Parti saflarında politik duyarlılığın en yüksek düzeyde tutulmaya çalışması kadar kitleler arasında politik duyarlılığı yükseltmeye çalışmak da önemlidir.

Kürdistan'da ulusal demokratik halk devrimini gerçekleştirmek, duyarlılıkta gelişkin düzeyde bulunmayan bir partiden beklenemez. Kadroları politik duyarlılıkta ileri olmayan bir parti savaşkan olamaz.

●

DEVRİMCİ GÖREV VE BİR CESARET ÖRNEĞİ

Salar GELAVÊJ

İleriye hep ileriye mevzi mevzi hedefe varmak. Bu, her yolun yolcusunun tek ve şaşmaz amacıdır. Fakat insanın arzu ve umutla söylediği gibi basit olmayan bu yolun, çoğu kez ne kadar zorlu, uzun, engebeli olduğu düşünülmediği yahut da buna denk düşen bir hazırlık içerisinde olunmadığı için, yolculuğun ilk kilometresinden itibaren dökülmeler, yuvarlanmalar ve "benden bu kadar" deyip yerinde oturmalar hiç de az değil. Yaşamın çok yönlülüğünün bir parçası olan mücadelede de buna sık sık tanık olmayı doğal karşılamak gerekir.

Öte yandan hedefe varmanın hesap ve direngenliğini elde tutmanın olanakları da çoktur. Uzak bir yolun sonuna varmak için, yolun kendine özgü aşamalarının olduğu bilinciyle, her aşamaya ve onun yürüneceği nokta ile yolculuğun yapılacağı dönemin gereklerine uygun olarak hazırlık yapılmalı; bu türden geçmiş yolculukların deneyimlerinden yararlanılmalıdır.

Fakat, tüm bunlar ipi göğüslemek için yetmiyor. Yol boyunca insanın düşündükleri bazen yolculuğa tam uymayabilir. Yolun bazı yerlerinin kayganlığı düşünülmediğinden ve buna hazırlıklı olunmadığından düşmeler olabiliyor. Çeşitli eksiklik ve yanlış hesaplardan dolayı binbir türlü olumsuzluk olur. Bazı hallerde, geriye dönüş, koşulması gereken etap ikinci kez denenmek zorunda kalınır.

Bu nedenlerden dolayı, yol boyunca belli aralıklarla toplanıp genel bir değerlendirme yapmak gerekir. Eksiklikler, yanlışlıklar ve başarısızlıklar bir bir ortaya konup yolculuğun kalan bölümlerinde nasıl gidileceği tespit edilir. Organizatörlerin -varsa- hataları eleştirilir, gerekirse değiştirilirler. Bunlar başarıya ulaşmanın temel koşulları arasındadır.

Genel değerlendirme, ne kadar sağlıklı olursa yolculuğun kalan bölümleri de o derece sağlıklı aşılır. Genel değerlendirmenin sağlıklı olmasının başlıca ölçütü ise, nasıl başarıların en küçüğü unutulmayıp dizilliyorsa, başarısızlıklar, eksiklikler, yanlışlıklar da aynı şekilde nedenleriyle birlikte hiç saklanmadan, en açık ve çıplak şekilde sıralanmasıdır.

Devrim yolunda yürümeyi ve insanlığın geleceğine biçim vermeyi önüne koyan partisel mücadelenin genel ve en kapsamlı değerlendirme alanı kongrelerdir. Kongreler, hesaplaşma alanlarıdır. Bu alan gerçekçi bir şekilde kullanıldığında, parti ve örgütlerin gelişip serpilmelerine yol açan; gübrenin bitkiye yaptığı etkiyi yapar. Öte yandan, bu ödev temsil edilen sınıfın ve halka karşı sorumluluk ve saygınlık gereğidir de.

Kongreler dışında, konferanslar, merkez komite plenumları, genişletilmiş üst organ toplantıları da en düzeyli değerlendirme fırsatlarıdır. Fakat, ülkemizin ilerici, devrimci parti ve örgütleri; ne kongre, konferans, plenum ve ne de başka alanlarda bu güne dek, sağlıklı bir değerlendirme örneğini sergileyebilmiş değiller. Bazıları kendileri dışında tüm örgütlerin yanlış ve hatalarını mercekle ararken kendilerini değerlendirmeyi unutmuşlar. Bazıları ise, ya sakat bir değerlendirmeye saplanmış ya da değerlendirmiş gözükme zorunda kalmanın gereklerini yerine getirmek için bir şeyler yapmışlardır. Bu arada, eksiklik ve yanlışlıklarını gizlemeyenler de yok değil. Ama bu kesimler hata ve yanılgılarının neler olduğu ve nerelerden kaynaklandığı araştırmasına girmeden bir-iki satırla "eksiklik ve yanılgılarımız vardır"la yetinmişlerdir.

Tüm bunları, başlıca iki nedeni var. Birincisi, kendi yanılgı ve hatalarını serme cesaretsizliğidir. Buna da "şişik olsun da, gerçeklerden mi, yanlış ve hatalardan mı oluşmuş önemli değil" anlayışı kaynaklık ediyor. Böyleleri, ağızlarıyla güçlü görünme ham hayalin uğruna gerçekçi tespitler üzerinde sonuca varmayı feda ediyorlar.

İkincisi; değerlendirme beceriksizliğidir. Güdülen politikanın ve örgütsel işleyişin temel hatları yerine ikincil, üçüncül derecedeki sorunların değerlendirmesini öne çıkarmakla yetinmek anlayışıdır. Partinin, örgütün hata, yanlış ve eksikliklerinin yanlız itiraf edilmesiyle yetinip buna yol açan ve bundan kurtuluş yollarını aramamaktır.

Kısacası, ülkemizde arkasına dönüp katettiği yolun gerçekçi, sağlıklı bir muhasebesini yapma örneklerine nerdeyse rastlamak mümkün değil. Yanlış ve eksikliklerini kabullenerek bunu kitlelere açıklamak bizde "öcü" olmuştur. Bakınız bu konuda takınılması gereken tavrı Lenin nasıl belirtiyor : "Bir siyasi partinin kendi yanılgıları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlara karşı görevlerini yerine gerçekten getirip getirmediğini saptayabilmemiz için, en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir. Yanılgısını içtenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılgıya yol açan durumları tahlil etmek yanılgıyı doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır. Bu ciddi bir parti için, görevlerini yerine getirmek, sınıf ve ardından yığınları eğitmek ve bilgilendirmek demektir."

Partimiz, aslında bir devrimci yükümlülük olan fakat ülkemizde bir öcü durumuna getirilen bu alanda, bir cesaret örneği vermiştir.

İkinci Kongremiz, işlevine uygun olarak bir muhasebe alanına dönüştü. İçinde bulunduğumuz dönemin değerlendirmesiyle yetinmeyerek Partimizin kuruluşuna, hatta kuruluş öncesi-

Devamı sayfa 15'te

PPKK MK Politik Bürosu'nun FDKC Merkez Komitesi'ne gönderdiği mesaj

Geçen ay Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (FDKC) 15. Kuruluş Yıldönümünü kutladı. Filistin halkı ve O'nun örgütlü güçleriyle her zaman aktif dayanışma içinde olan Partimiz, Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi'nin 15.Kuruluş Yıldönümü nedeniyle FDKC Merkez Komitesi'ne bir kutlama mesajı gönderdi. PPKK Merkez Komitesi Politik Büro adına gönderilen mesajı olduğu gibi yayınlıyoruz.

FİLİSTİN DEMOKRATİK KURTULUŞ CEPHESİ MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli yoldaşlar;

Partimiz adına FDKC'nin 15. Kuruluş Yıldönümünü kutlarız.

Yoldaşlar; sizler olağanüstü bir dönemden geçiyorsunuz ve böyle bir dönemde Cephe'nizin 15. kuruluş yıldönümünü kutluyorsunuz.

ABD emperyalizmi ve silah tekelleri, dünyamızı bir nükleer silah yığınağı haline getirme çabalarını sürdürüyor; insanlık yaşamını tehdit eden nükleer silahların yapımına hız veriyor ve barışı kundaklıyorlar. Dünya sosyalist sistemi ve onun başını çeken Sovyetler Birliği'nin insanlık yararına olan barış önerilerine sırt çeviriyorlar. Yürütülen barış görüşmelerini gerginlik yaratarak çıkmaza sokuyorlar.

Yoldaşlar;

Emperyalizm bölgemiz Orta-Doğu'ya yönelik saldırılarını her gün biraz daha tırmandırıyor. ABD emperyalizmi, Lübnan'da açıktan açığa faşistlerle, Siyonizm'le, gericilikle beraber ilerici yurtsever Lübnan Hareketi'ne karşı savaşıyor.

ABD emperyalizmi, Filistin halkının yıllardır elde ettiği kazanımları geri almak ve Filistin halkının boyutlanan ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımını boğma ve imha etme çabası içinde, veya hiç olmazsa boyutlanan mücadeleyi emperyalizmin, Siyonizmin ve Arap gericiliğinin istediği bir konuma kanalize etmekle uğraşıyor.

Yoldaşlar ;

Bugün Filistin ulusal kurtuluş hareketinde başgösteren bunalım, emperyalizmin Filistin halkı üzerine kurduğu hesaplarının başarıya ulaşmasına zemin yaratıyor.

Partimiz Filistin ulusal hareketinde başgösteren bunalımı çözme doğrultusunda Demokratik Cephe'nin girişimlerine büyük değer biçer ve attığı adımları destekler.

Bu zorlu dönemin aşılmasında büyük sorumluluk ve yükün sizin omuzlarınızda olduğu inancındayız. Bu boğucu günlerin aşılacağına dair inancımız tamdır.

Emperyalizmin bölgemize ve halklarımıza yönelik planlarını boşa çıkarmak için el-ele, omuz-omuza.

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SİYONİZM VE GERİCİLİK

YAŞASIN FDKC

YAŞASIN FİLİSTİN HALKI İLE KÜRDİSTAN HALKININ KARDEŞLİĞİ

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

6 Şubat 1984
PPKK
MK Politik Bürosu

Pêşeng : Sayfa 14

Baştarafı sayfa 16'da

Y. V. ANDROPOV...

cadelesinin başarıya ulaşması için proletarya enternasyonalizminin tüm gereklerini eksiksiz yerine getirmeye çalıştı.

Onun ölümü tüm dünya ilerici ve barış sever güçlerini derin üzüntüye boğarken, anti-komünizm ve anti-Sovyetizm tüccarları yine yaygaralar kopardılar. Fakat yeni bir şamar yemekten gecikmediler. Lenin'in partisi SBKP MK'nin 13 Şubat 1984'te yaptığı olağanüstü plenumunda Konstantin Çernenko'yu SBKP MK Genel Sekreterliği'ne seçmesi "post kavgası" tüccarları olan emperyalistlerin beklentilerini kursaklarında bıraktı. K.Çernenko yoldaş yaptığı açıklamada, Y.V. Andropov tarafından başlatılan çalışmaları sürdürmeye kararlı olduklarını, NATO ve Pentagon merkezlerinin çılgınca planlarına seyirci kalmayacaklarını belirterek emperyalistleri bir kez daha uyardı.

Y.V.Andropov'un ölümüyle Kürdistan halkı değerli bir dostunu daha kaybetti. Partimiz Y. V.Andropov'un ölümü dolayısıyla SBKP MK'ne bir başsağlığı mesajı göndererek, Sovyet halkı ve onun öncü partisi SBKP'nin derin acılarını paylaştığını belirtti.

Y.V.Andropov'un anısı, her yerde ve her zaman mücadelemizde yaşayacaktır.

Baştarafı : Sayfa 10'da

... TEKELLERE KARŞI TUTUM

dan siyasal demokrasiyi gerçekleştirmeye kalkışmak -tabbi ki, siyasal demokrasi derken 12 Eylül öncesi kısmi burjuva demokrasisi kastedilmiyorsa- büyük bir safdilliktir.

Görüldüğü gibi, faşizm ile tekel ilişkisi ve buna uygun olarak ileri sürülecek anti-tekel görevler, ne sağ anlayışın ne de "sol" sektercilerin ileri sürdükleri gibi "ya hep ya hiç" türünden değildir. Mücadelenin verildiği aşamaya, yönelinen iktidarın niteliğine göre değişiklik gösterir.

Baştarafı sayfa 3'te

NEWROZ ...

Newroz emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve yerel gericiliğe karşı olan tüm Kürdistanlı ulusal demokratik güçlerin birlik ve dayanışmasını, daha gerçekçi ve verim alıcı çalışmalar içerisine girmeleri gerektiğini vurguluyor.

Tüm ülke çapında çok ağır koşullar altında Newroz'u kutlayacağımız bu dönemde, Türkiye'deki faşist diktatörlüğü yıkmak için anti-faşist güçleri bünyesine alacak bir cephe örme görevi güncelliğini ve aciliğini koruyor.

PPKK, halkımızın gelecek Newroz'lara daha örgütlü girmesi için elinden gelen tüm çabaları sarfedecektir.

KÜRDİSTAN HALKININ YENİ BİR DÜZEN YARATMA BAYRAMI NEWROZ KUTLU OLSUN

● ● ●

Baştarafı sayfa 13'te

... BİR CESARET ÖRNEĞİ

ne dek uzandı. Bu yılların çalışmalarını ortaya döktü. Kongremizde, izlediğimiz Marksist-Leninist hatın meyveleri somut olarak görülürken, bu hatın bazı gereklerini yerine getirmediğimizden dolayı oluşan yaralar da ortaya serildi. Nedenleri araştırıldı, ortaya çıkarıldı. Bunları aşmanın somut yolları, çareleri gösterildi.

Partimiz MK'nin Kongre'ye sunduğu ve oybirliğiyle onaylanan Politik Rapor, başarıların yanında yanılgıları da, ama bazıları gibi "ambalajlamaya" dahi kaçmadan açık-seçik genişçe ortaya koydu. Böylece Partimiz işçi sınıfımızın, halk kitlelerimizin eğitilmesinin ve sağlıklı, zafere götüren yolda yürümesinin olanak ve güvencesini yarattı. Kongremiz bu yönüyle de işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın bir kazanımı oldu.

Yoldaşlar, hata ve yanlışlarımızdan korkmayalım. Biz, din-

→

Orta-Doğu'da Yoğunlaşan Trafik, Yaklaşan Tehlike

Orta ve Yakın Doğu'da tehlike hergün biraz daha yakınlaşıyor. ABD savaş gemileri Lübnan açıklarında ve Basra Körfezi'nde gerginliği tırmandırıyor. Gerici, faşist yönetimler arası trafik yoğunlaştı.

ABD emperyalizmi herşeyiyle Orta Doğu'ya ağırlık veriyor. ABD savaş gemileri Basra Körfezi'nde provakasyonlarını sürdürüyor. Lübnan hala ABD ablukasında. Reagan Hükümeti her fırsatta bölgedeki gelişmelere seyirci kalamayacaklarını belirterek kendi planlarını dayatıyor.

Bölgedeki gelişmelerde iç açıcı sayılmaz. İran-Irak savaşı tüm acımasızlığıyla sürüyor. Emperyalist ülkeler ve gerici bölge yönetimleri Irak'ı destekliyor. Irak, İran'a karşı kimyasal silahları kullanıyor. Humeyni yönetiminin "Hürmüzü kapatırız" tehdidine karşı ABD ve İngiltere kayıtsız kalamayacaklarını söylediler. Şubat ayı sonunda Basra Körfezi'nde bulunan bir Amerikan destroyeri İran savaş uçağına ateş açtı. Bu bile ABD savaş gemilerinin ne amaçla Basra Körfezi'nde bulunduklarını kanıtlamaya yeter.

Öte yandan Türkiye'deki faşist diktatörlük de ABD ve NATO çıkarlarına uygun olarak üstlendiği aktif rolü sürdürüyor. Kenan Evren'in Ürdün ve Suudi Arabistan "ziyaret"leri ve İslam Konferansı'na katılınması çerçevesinde yapılan görüşme ve anlaşmalar, tartışılan tehlikeli planlar bölge halkının başına nasıl kara bulutların çökertilmek istendiğini gösteriyor.

İslam Konferansı'nda Mısır'ın yeniden "Arap alemine" kabul edilmesi, Ürdün'ün Filistin sorununu Reagan Planı'na göre çözmede attığı adımlar, E.Cemayel'in Suriye ziyareti ve Lübnan-İsrail Antlaşması'nın tek taraflı feshedilmesi, buna karşı İsrail'in savurduğu tehdit Orta-Doğu'nun yeni gelişmelere gebe olduğunu gösteriyor.

Tüm bu gelişmelere ve oynanan oyunlara Sovyetler Birliği'nin, bölgenin ilerici anti-emperyalist güçlerinin seyirci kalamayacağı açık. Bu da barut fıçısı haline gelen Orta-Doğu'da çıkabilecek bir savaşın daha geniş kapsamlı savaşlara kaynaklık edebileceği demektir.

Oynanan oyun ve planlanan komplolarda faşist diktatörlük aktif rol oynuyor. Bu nedenle, Türkiyeli ve Kürdistanlı komünistler ve devrimci-demokratik güçler bir taraftan bölge halklarıyla en aktif dayanışmaya geçerlerken, diğer yandan faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi yükselterek, ABD emperyalizmi çıkarına olan girişim ve çabaları kesintiye uğratma görevleriyle karşı karşıyadırlar. Bu görevin başarılması, hem bölgemizin güvenlik ve istikrarı hem halklarımızın daha büyük belalara alet edilmemesi için önem taşıyor. Yoksa halklarımızın yüz yüze geleceği acılar, bugüne kadar çektiklerini kat kat aşacaktır.

→

meyen bir mücadele içerisindeyiz. Mücadele ettikçe doğal olarak yanılgı ve eksikliklerimiz olacaktır. İş, bu yanılgılarımızdan dersler çıkarıp önümüze uzanan yola deneyimler olarak aktarmasını alışkanlık edinebilmektir. Leninci yeni tip parti anlayışını şaşmaz rehber olarak kabul eden Partimiz militanlarının, bu yoldan yürümeleri dirimsel önem taşımaktadır. Ayrıca öncülüğü üstlendiğimiz işçi sınıfı ve toplumun tüm emekçi kesimlerinin oylarını almamız da buna bağlıdır. Partimiz öncülüğünü bu alanda da gösterdi, bundan sonra da gösterecek. ●

Pêşeng : Sayfa 15

Uluslararası komünist ve işçi sınıfı hareketinin seçkin önderlerinden SBKP MK Genel Sekreteri, SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı

YURİ VLADİMİROVİÇ ANDROPOV ÖLDÜ

9 Şubat 1984'te Sovyet halkının yiğit evladı, dünya halklarının candan dostu, büyük komünist ve barış savaşçısı Y.V. Andropov yoldaşın ölümü, Kürdistan halkı ve onun öncüsü PPKK'nin de büyük bir kaybıdır. O, tüm yaşamıyla dünya komünistlerinin her zaman örnek almaları gereken bir komünizm emektarıydı.

Y.V. Andropov, 1914'te demiryollarında çalışan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 16 yaşında işçi olarak çalışmaya başladı ve aynı yıl Komsomol'a üye oldu. 1938 yılında Jaroslov bölgesinde Komsomol'un birinci sekreterliğine seçildi. 1939'da SBKP üyesi olan Y.V.Andropov, işgalci Nazi birliklerine karşı büyük anayurt savunmasına aktif olarak katıldı, partizan birliklerinde görev aldı ve cephe gerisi gençlik örgütlenmesinde çalıştı. Verilen görevlerde gösterdiği başarılar nedeniyle 1944 yılında Petrovodsk parti komitesi birinci sekreterliğine, 1947 yılında ise Karelya Komünist Partisi MK İkinci Sekreterliği'ne seçildi. 1951 yılından itibaren SBKP MK'ne bağlı çeşitli görevlerde çalıştı. 1953-61 arasında diplomatik görevlerde bulundu. 1961 yılında yapılan SBKP 22.Kongresi'nde MK'ne, 1962 yılında ise MK Sekreterliği'ne seçildi. 1967 yılında SSCB Devlet Güvenlik Örgütü (KGB)nün başkanlığına atandı. 1967'de SBKP MK Politik Büro adayı, 1973'te ise Politik Büro üyeliğine seçildi.

1982 Kasım'ında SBKP MK Genel Sekreterliği'ne, 1983 Haziran'ında SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanlığı'na seçilen Y.V.Andropov, bu onurlu görevini yaşama gözlerini yumana kadar sürdürdü.

Y.V.Andropov, SSCB'de gelişmiş sosyalizmin planlı ve her türlü yönden yetkinleştirilmesi, yani komünizme doğru ilerleme sürecinin hızlandırılması uğruna sürekli olarak partinin rolünü en üst düzeye yükseltmeye çalıştı. O, sosyalizmle emperyalizm arasındaki askersel-stratejik dengenin korunması, silahlanma yarışının durdurulması ve savaş kışkırtıcılarının planlarının boşa çıkarılması, giderek adil ve demokratik dünya barışının sağlanması yönündeki SBKP'nin geleneksel Leninci ilkelerinin sadık koruyucusu ve savunucusu oldu.

Y.V.Andropov, dünya devrimci sürecinin daha da güçlendirilmesi, dünyanın dört bir yanında alevlenen barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mü-

Devamı sayfa 14'te

Y.V. ANDROPOV yoldaşın ölümü dolayısıyla PPKK MK Politik Bürosu'nun SBKP Merkez Komitesi'ne gönderdiği mesaj

SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli yoldaşlar;

Lenin'in ülkesi Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Yuri Andropov'un yaşama gözlerini yumması Sovyet halkı ve SBKP gibi, Kürdistan halkını ve Kürdistan Öncü İşçi Partisi'ni (PPKK)de derin özüntüye boğmuştur.

ABD emperyalizminin ve yandaşlarının gerginliği artırma, dünya barışını baltalama, silahlanma yarışını hızlandırma, başka ülkelerin iç işlerine karışma ve savaş kışkırtıcılığı politikalarına karşı; Sovyetler Birliği'nin ve reel sosyalizmin silahlanma yarışını durdurma, yumuşamayı güçlendirme, dünyayı bir nükleer savaş tehlikesinden kurtarma, emperyalist çevrelerin macera ve provakasyonlarına karşı durma ve insanlığa güvenlikli bir yaşam sağlama doğrultusunda verdiği savaşımın önderi ve büyük devlet yöneticisi Andropov'un ölümüne duyulan üzüntüyü Kürdistan halkı ve Partimiz Sovyet halkıyla ve SBKP ile paylaşır. Partimiz adına Sovyet halkına ve Lenin'in partisine baş sağlığı dileriz.

Yoldaşça selamlarımız ve en içten dayanışma dileklerimizle.

11.2.1984
PPKK
Kürdistan Öncü İşçi Partisi
Merkez Komitesi
Polit Bürosu

Pêşeng : Sayfa 16